U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Radovana Havelce, Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Simona a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu,** se sídlem Praha 9, Sokolovská 219, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 6,** a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 8 C 8/2016, o vyloučení pohledávky žalovaného vůči žalobci ve výši 48.806,40 Kč s příslušenstvím z uspokojení z rozvrhu výtěžku exekuce prováděné soudní exekutorkou JUDr. Janou Škofovou, Exekutorského úřadu Kladno, vedené pod sp. zn. 088 EX 484/12, na základě pověření Obvodního soudu pro Prahu 6 podle usnesení ze dne 7. 3. 2012, čj. 38 EXE 574/2012-18: žalobce Rao spol. s r. o., IČ: 64576655, se sídlem Praha 6, Tobrucká 2, zastoupeného JUDr. Richardem Čičkem, advokátem se sídlem Praha 7, Milady Horákové 533/2008, a žalovaného T-Mobile Czech Republic a.s., IČ: 64949681, se sídlem Praha 4, Tomíčkova 2144/1,

takto:

I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 8 C 8/2016, o vyloučení pohledávky žalovaného ve výši 48.806,40 Kč s příslušenstvím z uspokojení z rozvrhu výtěžku exekuce prováděné soudní exekutorkou JUDr. Janou Škofovou, Exekutorského úřadu Kladno, vedené pod sp. zn. 088 EX 484/12, na základě pověření Obvodního soudu pro Prahu 6 podle usnesení ze dne 7. 3. 2012, čj. 38 EXE 574/2012-18, **j e s o u d**.

II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 16. 8. 2016, čj. 8 C 8/2016-12, **s e z r u š u j e**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem doručeným dne 27. 3. 2017 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), se Český telekomunikační úřad (dále jen „ČTÚ“) domáhá, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. Spor vznikl mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 6 ve věci odporové žaloby, vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 8 C 8/2016.

[2] Z obsahu předloženého soudního spisu se podává, že žalobce podal u Obvodního soudu pro Prahu 6 dne 7. 1. 2016 odporovou žalobu ve smyslu § 267a o. s. ř., kterou se domáhal vyloučení pohledávky žalovaného ve výši 48.806,40 Kč s příslušenstvím z uspokojení z rozvrhu výtěžku exekuce prováděné soudní exekutorkou JUDr. Janou Škofovou, Exekutorského úřadu Kladno, vedené pod sp. zn. 088 EX 484/12. Ve zmiňovaném exekučním řízení vystupuje žalobce v postavení povinného, žalovaný v postavení oprávněného. Pohledávka, jejíhož vyloučení z uspokojení z rozvrhu výtěžku exekuce se žalobce domáhal, byla žalovanému proti žalobci přiznána pravomocným rozhodnutím ČTÚ ze dne 14. 2. 2002, čj. 036739/2001-631/Tat/G. Důvodem, pro který žalobce navrhoval její vyloučení z uspokojení z rozvrhu výtěžku exekuce, je její promlčení, neboť žalovaný podal exekuční návrh po uplynutí zákonem stanovené promlčecí lhůty.

[3] Žalobce (jako povinný) při rozvrhovém jednání namítl promlčení předmětné pohledávky. Na základě konaného rozvrhového jednání vydala soudní exekutorka dne 25. 4. 2015 pod čj. 088 EX 484/12-76 usnesení o rozvrhu, kterým pod bodem III. rozhodla tak, že námitce promlčení žalobce nevyhověla, pohledávku žalovaného vypočetla na 190.521,40 Kč ke dni 21. 4. 2015 a zařadila ji do třetí skupiny podle § 337c odst. 1 písm. c) o. s. ř. Výrok III. tohoto usnesení byl k odvolání žalobce zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2015, čj. 14 Co 241/2015-87, a věc byla v tomto rozsahu soudní exekutorce vrácena k dalšímu řízení. Odvolací soud neakceptoval právní názor soudní exekutorky, dle kterého byl důvod popření pohledávky uplatněn opožděně (s odvoláním na přiměřenou aplikaci § 55 odst. 1 a 2 exekučního řádu), a nebylo tedy třeba se jím zabývat. Odvolací soud upozornil, že pokud povinný uplatnil v rámci rozvrhové fáze exekučního řízení vůči pohledávce oprávněného námitku promlčení, popřel tím její základ, tedy i pravost. Z tohoto důvodu se soudní exekutorka měla uplatněnou námitkou věcně zabývat. Zavázal ji proto právním názorem posoudit, zda je pohledávka oprávněného skutečně promlčena či nikoliv, a upozornil, že za tímto účelem bude nutno posoudit, zda sporná pohledávka vyplývá z dřívějšího občanskoprávního či obchodněprávního vztahu mezi ním a povinným. Jelikož tuto skutečnost není možné z rozhodnutí ČTÚ zjistit, bude nutné vycházet z obsahu nalézacího spisu. Soudní exekutorka proto následně usnesením ze dne 29. 9. 2015, čj. 088 EX 484/12-88 rozhodla o námitkách povinného tak, že o nich nelze podle § 337e odst. 1 o. s. ř. v rozvrhovém usnesení rozhodnout; vzhledem k tomu, že o námitkách povinného nelze rozhodnout bez provádění důkazů, vyzvala současně povinného, aby do třiceti dnů podal odporovou žalobu a podání tohoto návrhu v téže lhůtě prokázal. Toto usnesení bylo usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2015, čj. 14 Co 422/2015-92 potvrzeno. Městský soud postup exekutorky aproboval a uvedl, že s ohledem na námitku povinného je třeba posoudit, zda vztah mezi ním a oprávněným byl občanskoprávní či obchodněprávní; to si vyžaduje provedení dokazování smlouvou, na jejímž základě bylo oprávněným povinnému plněno, ta však není součástí exekučního spisu. Proto byl správný i postup, kterým exekutorka povinného odkázala na podání odporové žaloby. Povinný se výzvou soudní exekutorky řídil a podal u Obvodního soudu pro Prahu 6 výše uvedenou odporovou žalobu. Řízení o této žalobě nicméně Obvodní soud pro Prahu 6 usnesením ze dne 16. 8. 2016, čj. 8 C 8/2016-12 zastavil s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena ČTÚ (výroky I. a II.); rozhodl současně o nákladech řízení (výrok III.). Svůj postup odůvodnil tím, že pohledávka, jejíhož vyloučení z rozvrhového řízení se žalobce domáhá, byla žalovanému

(jako oprávněnému v exekučním řízení) přiznána vykonatelným rozhodnutím ČTÚ, vydaným v rámci jeho pravomoci, vyplývající pro něj z ustanovení § 129 odst. 1, věty první zákona č. 127/2005 Sb. o elektronických komunikacích (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“). V dané věci jde tedy o spor vyplývající z poměru soukromého práva, který dle zákona o elektronických komunikacích projednává ČTÚ namísto soudů. Nejedná se tedy o věc, jejíž projednání a rozhodnutí je svěřeno soudům v občanském soudním řízení (§ 7 odst. 1 o. s. ř.); pro tento neodstranitelný nedostatek podmínky řízení proto muselo být řízení, v souladu s ustanovením § 104 odst. 1 o. s. ř., zastaveno. Jelikož o nároku, který byl v tomto řízení uplatněn, nebylo dosud ČTÚ rozhodnuto, rozhodl soud současně se zastavením řízení o postoupení věci ČTÚ, do jehož pravomoci podle § 129 zákona o elektronických komunikacích náleží.

[4] Součástí soudního spisu je též fotokopie rozhodnutí ČTÚ, odboru pro oblast Praha ze dne 14. 2. 2002, zn. 036739/2001-631/Tat/G, které (dle příslušné doložky) nabylo právní moci dne 8. 3. 2002; vykonatelné je od 3. 4. 2002. Tímto rozhodnutím bylo společnosti Rao, spol. s r. o. uloženo uhradit společnosti RadioMobil a.s., (právní předchůdce společnosti T-Mobile Czech Republic, a.s. – pozn. zvláštního senátu) dlužné částky za poskytnuté telekomunikační služby ve smyslu ustanovení § 82 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o telekomunikacích“) v celkové výši 48.806,40 Kč, spolu s úroky s prodlení, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[5] ČTÚ (dále též „navrhovatel“) s postupem obvodního soudu nesouhlasí, a podal proto zvláštnímu senátu návrh na řešení negativního kompetenčního sporu. Uvedl, že z podané žaloby a jejího doplnění vyplývá, že žalobce požaduje, aby soud vyloučil z uspokojení výtěžku exekuce pohledávku, kde je exekučním titulem vykonatelné rozhodnutí ČTÚ, přičemž důvodem, pro který by tak měl soud učinit, je žalobcem namítané promlčení této pohledávky. Dle názoru navrhovatele se žalobce nedomáhá určení pravosti nebo výše pohledávky nebo určení, že pohledávka je promlčená, a proto je v této věci jednoznačně dána pravomoc soudu o takovém návrhu rozhodnout. Právní úprava [§ 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích, § 129 odst. 1 tohoto zákona] rozhodovací pravomoc navrhovatele v takové věci nezakládá. Navrhl proto, aby zvláštní senát vyslovil, že příslušný vydat rozhodnutí v této věci je soud a současně aby zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 16. 8. 2016, čj. 8 C 8/2016-12, které takovému postupu překáží.

[6] Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním orgánem a soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

[7] Podle ustanovení § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb. je negativním kompetenčním sporem ten, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků. V nyní rozhodované věci popřel svou pravomoc Obvodní soud pro Prahu 6 i navrhovatel, jedná se proto o negativní kompetenční spor, k jehož projednání je příslušný zvláštní senát podle zákona č. 131/2002 Sb.

[8] Východiskem pro úvahy zvláštního senátu při rozhodování jakéhokoli kompetenčního sporu mezi orgánem veřejné správy a soudem ve věci soukromoprávních je premisa, dle které rozhodovací pravomoc zde náleží zásadně soudům; v případech, kdy

zákonodárce výslovně legislativně zakotví, že určitá oblast sporů v oblasti soukromého práva má být svěřena do rozhodovací pravomoci správního orgánu, jde o výjimku z tohoto obecného pravidla. Výluky z rozhodovací pravomoci obecných soudů ve prospěch správních orgánů je třeba vykládat restriktivně, a je tedy nutno posoudit, zda lze v zákoně nalézt dostatečnou oporu pro závěr soudu, že se konkrétní věc vymyká z jeho obecné rozhodovací pravomoci (viz například rozhodnutí zvláštního senátu ze dne 13. 4. 2010, čj. Konf 108/2009-11, publikované pod č. 2275/2011 Sb. NSS).

[9] Pokud jde o úpravu rozvrhové fáze exekučního řízení (§ 337 a násl. o. s. ř.), obecně platí, že jakýkoliv účastník rozvrhového řízení (tedy i povinný) může vůči jakékoliv uplatněné pohledávce vznést námitky popírající její pravost, výši, zařazení do skupiny nebo pořadí. Z ustanovení § 337e o. s. ř. vyplývá, že o včas uplatněných námitkách rozhodne soud v rozvrhovém usnesení, lze-li o nich rozhodnout bez provádění důkazů. Není-li to možné, odkáže soud toho, kdo námitku uplatnil, aby ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozvrhového usnesení podal návrh podle ustanovení § 267a odst. 1 o. s. ř. V těchto případech rozhoduje o důvodnosti námitky soud v civilním (sporném) řízení, kde deklaruje pravost nebo výši popírané pohledávky, případně její zařazení do skupiny nebo pořadí ve smyslu ustanovení § 337c odst. 1 o. s. ř. Jde-li o případ popření pravosti pohledávky (jako je tomu v nyní posuzované věci, kdy povinný namítá její promlčení) vede se v řízení podle ustanovení § 267a odst. 1 o. s. ř. v zásadě standardní nalézací řízení (omezené pouze tím, že lze věcně projednat pouze námitky vznesené v rámci rozvrhového řízení); typově nejde o řízení o žalobě na plnění, neboť rozhodnutí soudu má deklaratorní povahu. Výsledek tohoto soudního řízení pak předurčuje další postup v rozvrhové fázi exekučního řízení – vyslovil-li by například soud, že namítaná pohledávka je promlčená, v rámci rozvrhového řízení by se k ní nepřihlíželo. Je-li žalobou podanou podle § 267a odst. 1 o. s. ř. popírána pohledávka, která dosud nebyla přiznána pravomocným rozhodnutím (lhostejno zda soudu či správního orgánu), nebo pohledávka, která byla pravomocným rozhodnutím přiznána, avšak žaloba je podána tím, kdo nebyl účastníkem předcházejícího nalézacího řízení (podle ustanovení § 159a o. s. ř. pro něj výsledek takového řízení není závazný), bude soud v tomto řízení posuzovat, zda přihlášená pohledávka po právu existuje, v jaké výši a zda svědčí tomu, kdo ji uplatnil proti povinnému. Jak však již bylo uvedeno, rozhodnutí soudu nenahrazuje rozhodnutí ukládající povinnost k plnění, ale pouze deklaruje „pravost“ takové pohledávky pro potřeby rozhodování v exekučním řízení ve smyslu ustanovení § 337c o. s. ř. Je vhodné dodat, že byla-li již popíraná pohledávka pravomocně přiznána, soud v řízení vedeném dle ustanovení § 267a odst. 1 o. s. ř. znovu neotvírá právní základ věci (tedy důvodnost nárokované pohledávky), ale zohledňuje pouze skutečnosti, ke kterým došlo později (po vydání rozhodnutí – exekučního titulu) a které mohly mít případně vliv na další existenci takto přiznané pohledávky – typicky například (částečné) splnění dluhu, jeho promlčení, apod. (viz například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 11. 2009, sp. zn. 20 Cdo 3094/2007).

[10] V nyní posuzované věci jde o věc specifickou v tom, že pravomocně přiznanou pohledávku popírá povinný ve vztahu k oprávněnému. Jelikož jsou oba účastníky exekučního řízení, procesním nástrojem k tomu, aby pohledávka nebyla uspokojena z výtěžku provedeného rozvrhu, není odporová žaloba podle § 267a odst. 1 o. s. ř., ale návrh na (částečné) zastavení exekuce ve smyslu ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.

Z uvedeného je zřejmé, že povinný neměl být se svou námitkou odkazován na podání odporové žaloby, ale jeho námitka měla být vyhodnocena jako návrh na částečné zastavení výkonu rozhodnutí a o tomto návrhu tak mělo být rozhodováno v rámci exekučního řízení.

[11] S ohledem na shora popsaný procesní stav dané věci nicméně zvláštní senát nemá k dispozici procesní prostředky, kterými by mohl dosáhnout toho, aby bylo o předmětné námitce povinného rozhodnuto uvedeným způsobem. Nemůže-li zvláštní senát jakkoli zasáhnout do rozhodnutí, kterým byl povinný odkázán se svou námitkou na vyvolání řízení, ve kterém bude rozhodnuto o pravosti jím popírané pohledávky, existuje zde prostor pouze pro to, aby určil, zda má o takovém (již podaném) návrhu rozhodnout soud v občanském soudním řízení, či správní orgán (ČTÚ) v řízení správním.

[12] Podle ustanovení § 267a odst. 1 o. s. ř. platí, že *„návrhem podle třetí části je třeba uplatnit vůči věřiteli popření pravosti, výše, skupiny nebo pořadí některé z pohledávek přihlášených k rozvrhu výtěžku nebo jinak uspokojovaných při výkonu rozhodnutí tam, kde byl nařízen výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy, přikázáním pohledávky nebo jiných práv anebo prodejem movitých věcí, správou nemovité věci, prodejem nemovitých věcí nebo postižením závodu. Nejde-li o věc patřící do pravomoci soudu (§ 7 odst. 1), rozhodne o pravosti nebo výši pohledávky příslušný správní nebo jiný orgán.“* Z dikce § 267a odst. 1, věty první o. s. ř. je zřejmé, že o popření pravosti pohledávky jsou primárně (v souladu s obecně založenou pravomocí soudu rozhodovat spory a jiné právní věci vyplývající z poměrů soukromého práva - § 7 odst. 1 o. s. ř.) povolány soudy v občanském soudním řízení. Pouze nejde-li o věc patřící do pravomoci soudů, rozhodně o návrhu jiný, zákonem k tomu výslovně povolaný, orgán (§ 267a odst. 1 *in fine* o. s. ř.).

[13] Ustanovení § 267a odst. 1 *in fine* o. s. ř. ovšem není kompetenčním ustanovením, které by samo o sobě zakládalo rozhodovací pravomoc správního orgánu (k tomu viz rozhodnutí zvláštního senátu ze dne 22. 1. 2015, čj. Konf 11/2014-11, dostupné z www.nssoud.cz). Je tedy nutné zabývat se tím, zda lze takovou pravomoc dovodit z přepisů správního práva, upravujících působnost a pravomoci příslušného správního orgánu – zde ČTÚ.

[14] Působnost ČTÚ je v pozitivním smyslu vymezena v ustanovení § 108 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Ze zde podaného výčtu jeho pravomocí nelze dovodit, že by byl ČTÚ povolán k tomu, aby rozhodoval o pravosti pohledávky přihlášené do rozvrhové fáze exekučního řízení; je přitom třeba mít na zřeteli, že existence odpovídajícího zákonného zmocnění je pro založení rozhodovací pravomoci správního orgánu podmínkou *sine qua non* (viz čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a § 2 odst. 2 správního řádu).

[15] Nelze ovšem současně přehlédnout existenci ustanovení § 108 odst. 2 citovaného zákona, podle kterého ČTÚ *„vykonává i další činnosti, pokud to vyplývá z ustanovení tohoto zákona anebo jiných právních předpisů“*.

[16] Ustanovení § 267a odst. 1 *in fine* o. s. ř. je nepochybně *„jiným právním předpisem“*, ve smyslu ustanovení § 108 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích. Jak však již bylo uvedeno, toto ustanovení samo o sobě není pro svou neurčitost způsobilé založit

rozhodovací pravomoc správního orgánu. Dle názoru zvláštního senátu nicméně citované ustanovení nelze interpretovat tak, že odkazuje jen na případy, kdy zvláštní zákon výslovně zakládá správnímu orgánu pravomoc rozhodovat o popření pohledávky v exekučním řízení; na místě je spíše výklad extenzivní, vycházející z toho, co je onou „věcí" nepatřící do pravomoci soudů.

[17] Pojem „věc" [(ne)patřící do pravomoci soudu] je dle názoru zvláštního senátu nutno vykládat jako hmotně právní vztah, který existuje mezi jeho stranami. Jde-li o vztahy definované předpisy práva soukromého, pak řešení sporů (a „jiných právních věcí") z nich plynoucích spadá zásadně do pravomoci soudů v občanském soudním řízení, ledaže zvláštní zákon svěřuje tuto pravomoc jiným (správním) orgánům. V obou případech jde tedy o „věc" definovanou předpisy práva soukromého, rozdílný je pouze procesní režim, v němž budou případně řešeny spory či jiné otázky z ní vyvstalé.

[18] Svěřuje-li tedy zvláštní zákon správnímu orgánu pravomoc rozhodovat spory soukromoprávní povahy (čímž vytváří výjimku z obecné rozhodovací pravomoci soudů v občanském soudním řízení - § 7 odst. 1 o. s. ř.), jde o věc nepatřící do pravomoci soudů; ustanovení § 267a odst. 1 *in fine* o. s. ř. tak nepochybně předpokládá, že jsou-li tyto orgány povolány rozhodovat ve věci samé (tzn. zde rozhodovat spory), mají pravomoc rozhodovat i o pravosti či výši pohledávky, která v ní má svůj základ, byla-li proti ní vznesena námitka v rámci rozvrhové fáze exekučního řízení. Jestliže tedy bude do rozvrhového řízení přihlášena pohledávka, která dosud nebyla věřiteli povinného přiznána pravomocným rozhodnutím, pak je-li vydání takového rozhodnutí (o věci samé) svěřeno správnímu orgánu, má tento správní orgán též pravomoc vydat deklaratorní rozhodnutí stejného obsahu, jako by to učinil podle § 267a odst. 1 o. s. ř. soud. Přijetí opačného výkladu by vedlo k tomu, že by soud v občanském soudním řízení musel při rozhodování o pravosti či výši takové pohledávky nutně posuzovat hmotně právní podstatu věci (oprávněnost uplatněné pohledávky), což je ovšem vyhrazeno jinému orgánu; tím by fakticky vykročil mimo rámec ustanovení § 7 odst. 1 o. s. ř.

[19] Pokud však již byla přihlašovaná pohledávka přiznána pravomocným rozhodnutím správního orgánu (jako tomu je i v nyní posuzované věci), jedná se o situaci typově odlišnou. Důvody, pro které zákonodárce odnímá soudům jejich rozhodovací pravomoc v některých soukromoprávních věcech a svěřuje je správním orgánům (kromě velkého množství typově podobných sporů, které by neúměrně zatěžovaly soudy, jde především typicky o agendu, vyžadující specifické odborné znalosti, jimiž soudy zásadně nedisponují) byly již rozhodnutím správního orgánu ve věci samé konzumovány. Jde-li již jen o posouzení, zda bylo přiznané právo již promlčeno, zda došlo k (částečné) úhradě přiznané pohledávky, apod. (tedy posouzení, zda, případně v jakém rozsahu, je exekuční titul způsobilý k soudní exekuci), odpadl důvod, pro který bylo rozhodování svěřeno jinému orgánu, než soudu. K posouzení těchto otázek, které mají význam pro soudní exekuci, je soud v občanském soudním řízení bezpochyby plně kompetentní.

[20] Lze tedy uzavřít, že za situace, kdy (i) neexistuje ustanovení zákona, které by jednoznačně zakládalo pravomoc ČTÚ rozhodnout o předmětném návrhu a (ii) nelze nalézt racionální důvody pro které by rozhodnutí v soukromoprávním sporu mělo být odňato obecné rozhodovací pravomoci soudů v občanském soudním řízení ve smyslu § 7

odst. 1 o. s. ř., je k rozhodnutí o předmětném návrhu na popření pohledávky uplatněné v rámci rozvrhové fáze exekučního řízení příslušný soud (výrok I. tohoto usnesení).

[21] Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. dále zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto výrokem II. zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 16. 8. 2016, č. j. 8 C 8/2016-12.

[22] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je dle ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb., závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány i soudy. Dále bude tedy v řízení o této věci pokračovat Český telekomunikační úřad.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. června 2018

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu